

Quan Espanya comença a semblar Sèrbia

Si durant anys el nacionalisme espanyol s'expressava d'una manera encara moderada, acceptant un cert bilingüisme i aparentant una certa imatge 'amable', la careta cau aquest 2008 tan espectacularment que haurem d'apuntar-ho als llibres d'història. El manifest contra el bilingüisme o les reaccions d'ahir al document del conseller Castells sobre l'espoli fiscal marquen un camí nou que acosta el nacionalisme espanyol a la història recent del nacionalisme serbi. Amb alguns paral·lelismes concrets que fan feredat.

Si durant anys el nacionalisme espanyol s'expressava d'una manera encara moderada, acceptant un cert bilingüisme i aparentant una certa imatge 'amable', la careta cau aquest 2008 tan espectacularment que haurem d'apuntar-ho als llibres d'història. El manifest contra el bilingüisme o les reaccions d'ahir al document del conseller Castells sobre l'espoli fiscal marquen un camí nou que acosta el nacionalisme espanyol a la història recent del nacionalisme serbi. Amb alguns paral·lelismes concrets que fan feredat. Aquest manifest que reclama la superioritat de l'espanyol significa un canvi de nocions socials. Hom ja no proclama la conveniència del bilingüisme en les zones amb llengua pròpia de l'estat; allò que reclama és la reculada de les altres llengües. Deixa d'existir la preocupació formal que hi havia fins ara per la convivència, a la qual hom ja no apel·la de cap manera. Ara la crida va a la superioritat demogràfica dels parlants de l'espanyol, reclamant-ne la imposició pura i simple. Demogràfica. I en aquest sentit, el manifest recorda molt el famós Memoràndum publicat l'any 1986 per l'Acadèmia Sèrbia de les Arts i les Ciències, memoràndum que serví de base ideològica a Milosevic i que acabà portant a la guerra, a la independència de totes, però totes, les àrees no purament sèrbies de l'ex-Iugoslàvia i a l'aïllament internacional de Sèrbia. Aquell memoràndum, per exemple, afirmava, contra la realitat, que els únics que no tenien dret a usar la seua llengua eren els serbis que vivien en territoris 'bilingües' i reclamava la primacia imposada del serbo-croat sobre totes les altres llengües, i que tot allò que no fos afirmar aquesta idea era 'particularisme' i 'antidemocràtic'. El missatge que inspirava aquell manifest i el que inspira el manifest espanyolista és el mateix: creure que hi ha cultures o llengües que són superiors a unes altres, diguen què diguen o facen què facen els parlants, i exigir la imposició de la pròpia amb mesures legals discriminatòries i, si cal, amb el recurs a la força pública. El Memoràndum del 1986 també posava en relleu allò que els seus autors (intel·lectuals com en el cas del manifest espanyol) consideraven que era una opressió econòmica de Sèrbia per les altres repúbliques. I aquest missatge exacte es féu sentir ahir també molt als mitjans espanyols com a resposta a la presentació de les dades sobre l'espoli econòmic. És la mateixa perversió: la realitat no importa. I així ahir vam poder veure i sentir gent que la negava obertament, que capgirava les dades o, simplement, que les reconvertia en un discurs espanyolista afirmant que el problema no és que Catalunya, i la resta del país, sofresquen l'espoli fiscal d'Espanya, sinó que Espanya viu ofegada per la potència de les empreses catalanes, que la tenen colonitzada. De nou, un canvi de discurs que implica un canvi de percepcions socials notable. Fins ara ningú, tret de grupuscles aïllats, no s'havia atrevit a dir una cosa com aquesta. Ahir ho vam sentir als mitjans de masses i de boca de comentaristes molt violents que arribaven a la cridèria. Confesseu que aquesta deriva que prenen les coses em preocupa. Em preocupa, sobretot, perquè va acompanyada d'un augment notable i visible de la violència. L'actitud dels espanyolistes és cada volta més violenta i agressiva i, dels insults, ja han passat a les amenaces o als incidents, com es va veure en l'Eurocopa, malgrat el silenci de la majoria dels mitjans. Però també cal dir que la deriva sèrbia del nacionalisme espanyol és una amenaça sobretot per a ells. A diferència d'allò que passava a l'ex-Iugoslàvia, nosaltres vivim en la Unió Europea i ací no són tolerables ni es permetran de cap manera guerres ni cops d'estat militars o legislatius. I això hauria de fer pensar a algú, a Espanya. Perquè Sèrbia ha acabat sola, empobrida i aïllada. I explicar avui això és fer una pura i simple descripció d'on podrien acabar els espanyols, si continuen amb la bogeria supremacista que els ha agafat.

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)